

Νεκρική χλωμάδα χύθηκε στο πρόσωπό του. «Καὶ τὸν ἀγάπησες;» ρώτησε μὲ ἀγωνία.

«Ναί!»

«Καὶ τὰ παιδιά; Τὰ παιδιά τὰ δύο, τὰ ὕστερα, εἰναι δικά του;»

«Δὲν ξέρω».

Ἐνας ἤχος σὰ μούγγρισμα βγήκε ἀπὸ τὸ στήθος του. Τὰ μάτια του ἔτοιμα νὰ πηδῇσιν ἀπὸ τὲς κόχες τοὺς κ' οἱ ἀνορθωμένες τοῦ κεφαλιοῦ του τρέχες μαρτυροῦσαν τὸν ἀνιστόρητο σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς του.

Ἐσκέπασε σὰ μάτια τῆς καὶ τὸν κοίταξε. Ἐννοίωσε τότες τὸν πόνο του καὶ τὸν λυπήθηκε.

«Δὲν πιστεύεις, Πέτρο, τὰ λόγια μου! Ἦθελα νὰ δοκιμάσω τὴν ἀγάπη σου ἤθελα μ' αὐτὴν τὴν πεποίθησιν νὰ πεθάνω. Μὴν πιστεύεις!»

Ἐκείνην τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκαν βήματα ὅξω ἀπὸ τὴν κάμαρα καὶ φάνηκε ἀμέσως στὸ κατώφλι ὁ παπᾶς κρατῶντας στὸ χέρι τὴν Ἁγία Κοινωνία.

«Μαρία!» ἀκούσθηκε τότες βραχνὰ καὶ φοδερὴ ἡ φωνὴ τοῦ Πέτρου «ὀρκίζεσαι μπρὸς στήν Ἁγία Κοινωνίαν ποῦ εἶ, τι μούπες εἶναι ψέμα;»

Ὁ παπᾶς εἶχε ζυγώσει στὸ κρεβάτι τῆς ἑτοιμοθάνατης. Ὁ κρύος ἰδρώτας τοῦ θανάτου ἄρχισε νὰ τὴν περιχύνει. «Μαρία, ὀρκίζεσαι, ἀπάνου στήν Ἁγία Κοινωνίαν, ὀρκίζεσαι;» ἐπέμεινε ὁ Πέτρος.

Μὲ φωνὴ σδυμένη ποῦ μόλις ἀκούονταν τοῦ ἀπάντησε «Ὁχι!» Ἐπесе τότες ἐκεῖνος σωριασμένος στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ.

Ὁ Παπᾶς ἔσκυψε ἀπάνου στήν ἄρρωστη καὶ μὲ τὸ χέρι πάσκιζε νὰ τῆς ἀναγύρει τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὴν κοινωνήσει, μὰ κείνο ξανάπεσε θαρὺ στὸ πρσκέφαλο.

«Θεὸς σχωρὲς τὴν!» ἀκούσθηκε ἐπιβλητικὴ ἡ φωνὴ τοῦ παπᾶ, ἐνῶ ἔκανε μὲ τὸ εἰσκοπότηρο ἀπάνου τῆς τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

«Θεὸς σχωρὲς τὴν!» ἐόγγηξε σὰν ἀντίκαλος, μ' ἓνα ἀναφιλητὸ κ' ἐκεῖνος...

Μὰ ὁ πιδὸ πεθαμένος στὸ νεκρικό ἐκεῖνο δωμάτιο, ὅπου γιὰ πάντα θὰ βασιλεύει μὲ ἀγρία θλίψη, δὲν ἤτανε κείνη.

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΚΡΑΥΓΗ!

... Γαλλία, Γαλλία—χαρὰ τῆς Οἰκουμένης, ποὺ ἀσάλευτα καὶ πρᾶα, σὰ λυχνοστάτης, στῆς Εὐρώπης τὲς μπόρες ὀρθὴ μένει, κι' ὅς κυλιέσαι πικρὰ μὲς τὰ αἱματὰ τῆς,

τώρα σ' ἐμᾶς, πού, κνώδαλα, μπροστά τῆς, καὶ σὰ δεμένοι μὲς τὸ θεῖον ἀγῶνα, βυθᾶμε μὲς τὲς λάσπες, κι' ὅς τὸ γόνα, Ψυχὴ τῶν Γάλλων, ὦ ἔλα μας προστάτης!—

Ἔλα, γιατί μᾶς ἐπνιξαν οἱ πρῶσοι — κι' ἀκαρτερᾶμε, πάγκαλο, ἓνα φῶς ἐμᾶς, τοὺς πρᾶους, νὰ ῥθῇ νὰ μᾶς λυτρώσῃ!

Λούσε μας στήν αὐγὴ! Κι' ἂν εἴν' καὶ κάποιοι, κι' ἄλλος θαμπὰ σοφός, κι' ἄλλος κουφός, —πνίχ' τους, ὅλους, στὸ φῶς καὶ στήν Ἀγάπην...

1)8)16

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

Η ΜΠΑΛΛΑΔΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΟΥ ΡΙΝΤΙΓΓ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΥ

3. —

Ὁ μαῦρος λάκος, μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο
Ἔχασκε γιὰ μιὰ λείαν ἀνθρωπινή·
Αἶμ' ἀπ' τὴ διψασμένη αὐλὴ γυρεύανε
Τὰ χρώματά του, μὲ τρανὴ φωνή:
Καὶ ξέραμε πῶς κάποιος θὰ κρεμιότανε,
Πριχού ἢ αὐγὴ στὸν οὐρανὸ φανεῖ.

Στὴ φυλακὴ μας μπήκαμε μὲ θάνατο
Καὶ φρίκη ὥς τῆς καρδιάς βαθιὰ τὰ φύλλα:
Ὁ Μπόγιας, μὲ τὸ σάκο του, προσπέρασε,

Στοῦ διαδρόμου γλιστρώνιαις τὴ μαυρίλα:
Καὶ στὸν ἀριθμισμένο ἐκλείστη τάφο του
Καθένας μας μὲ κρύαν ἀνατριχίλα.

Τὴ νύχτ' αὐτὴν οἱ διάδρομοι, οἱ παντέρημοι,
Μὲ τρόμου εἶχαν γεμίσει ὁλοῦθε ἰσκιές·
Στὴ σιδερένια πολιτεία τριγύριζαν
Περπατησιὲς βουβὲς καὶ μυστικές·

Κι' ἀχνὲς μέσ' ἀπ' τὰ κάγκελα προβάλλανε
Μορφές στὰ παραθύρια, ξωτικές.

Μὰ αὐτὸς κοιμόταν, λὲς κι' ὄνειρευότανε
Σὲ χώρα ἀνθοσπαρμένη φωτεινῇ·
Κι' οἱ φύλακες ποὺ φύλαγαν τὸν ὕπνο του
Θαμάζαν, πῶς μπορούσε νὰ γενεῖ,
Σ' ἔτσι βαθὺν κανεὶς ὕπνο νὰ κείτεται,
Τόσο κοντὰ στοῦ μπόγια τὸ σκονί.

Ὅμως σὰν κλαῖνε μάτια ποὺ δὲν κλάψανε.
Ποτὲς ἀκόμα, ὕπνος δὲν τὰ σφαλνᾷ·
Κι' ἔτσι ὅλους μας, — ἀλήτες, κατεργάηδες
Κι' ἄθλιους λωλοὺς — ἡ ἀγρύπνια τυραγνᾷ·
Καὶ στὸ μυαλό μας σὰν τρυπᾷ νιώθαμε
Τῇ φρίκῃ ἐνὸς ξένου νὰ γυρνᾷ.

..

Ἀλίμονο! δὲν εἶν' ἄλλο φοριχτότερο
Παρὲξ ὁ πόνος γιὰ ἓνα κοῖμα ξένο!
Ἵσα μὲς στίς καρδιές μας τὸ μαχαίρι τῆς
Μᾶς περνοῦς ἡ Ἀμαρτία, τὸ πυρωμένο
Καὶ δάκρυα σὰ λυωτὸ μολύβι χύναμε
Γιὰ αἷμα ποὺ ἐμεῖς δὲν εἶχαμε χυμένο!

Μιὰ μιὰ, μὲ μαλακὰ σαντάλια οἱ φύλακες
Ζυγώνανε τὶς πόρτες τὶς κλειστές.
Κι' ἀνατριχίσαν βλέποντας στὸ πάτωμα
Τῶν κελιῶν κάτω ἱσκιὲς γονατιστές,
Καὶ μὲ ἀπορία σὲ προσευχὴ κοιτούσανε
Κεινοὺς ποὺ δὲν προσεύχονταν ποτέ.

Ὅλονυχτὶς σὲ προσευχὴ περάσαμε,
Θλιμμένοι γιὰ ἓνα λείψανο, οἱ λωλοί!
Τῆς Νύχτας τὰ φτερά τ' ἀναμαλλύρινα
Μοιάζαν λοφίο στοῦ Χάρου τῇ στολή·
Καὶ τὸ στόμα ἡ Μετάνοια μᾶς φαρμάκωνε
Μ' ἓνα σφουγγάρι ξόδι καὶ χολή.

..

Ὁ μαῦρος κόκκορας, ὁ ἄλινος κόκκορας
Λαλήσαν πιά, μὰ ποῦ νὰ ξημερώσει!
Κι' ἱσκιὲς ζαρώνανε, καὶ τρόμο ἀπλώνανε,
Μέσα στίς κόχες ποῦχαμε τρυπώσει·
Καὶ τὰ φαντάσματα, τοῦ Ἄδη τὰ πλάσματα,
Εἶχαν χορὸ μὲς στὸ σκοτάδι στρώσει.

Γοργὰ γλιστρούσαν καὶ γοργὰ περνοῦσαν
Σ' ἓνα μαγνάδι καταχνιάς ὠχρό·
Σὰ νιὸ φεγγάρι φάνταζε τ' ἀχνάρι
Ποὺ σέρναν στὸν ἀνάλαφρο χορὸ,
Καὶ μᾶς κυκλώνει κι' ἡ πομπὴ μᾶς ζώνει
Μὲ βῆμα ρυθμικὸ καὶ παγερό.

Μὲ μορφασμοὺς καὶ φραγκισμοὺς περνοῦσαν
Δαιμονικὰ φαντάσματ' ἀερινά·
Χέρι μὲ χέρι βλέπαμε τ' ἀσκέρι
Σ' ἓνα λωλὸ μπαλέττο νὰ κινᾷ,
Μὲ κύκλους ξωτικούς, σὰν τὸ σιφούνι,
Στὸν ἄμμο ἀπάνω σὰ στριφογυρνᾷ!

Στὰ νύχια ἀκροπατῶντας καὶ πηδῶντας,
Σὰ μαριονέτες σέρναν τοὺς χορούς·
Τῇ νύχτα σκίζαν καὶ τ' ἀφτιά γεμίζαν
Μὲ ἄχους ἀπὸ φλογέρες τρομεροὺς,
Κι' ὅλο φωνάζαν καὶ τραγοῦδια κραζάν
Στριγγά, γιὰ νὰ ξυπνήσουν τοὺς νεκρούς.

«ὦ — φώναζαν — ἀπέραντη εἶναι ἡ Πλάση,
Μὰ τὸ κορμί, δεμένο, παραλεῖ!
Τὰ παλικάρια θαρρετὰ τὰ ζάρια
Ρίχνουν, κι' ἀκοῦν τὴν Τύχη νὰ μιλεῖ·
Μὰ δὲν κερδίζει, ὅποιον τὸ Κοῖμα χτίζει
Μὲς στῆς Ντροπῆς τῇ μυστικῇ Ἀυλῇ!»

..

Δὲν ἦταν τοῦτα ἀερινὰ φαντάσματα,
Ποῦ μὲ τραγοῦδια ἔτσι ιρελὰ γλεντοῦσαν·
Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀλυσίδες σκλάβωναν,
Καὶ τὰ πόδια τοὺς σίδερα κρατοῦσαν,
Ἄχ, πάθη τοῦ Χριστοῦ! τοῦτα ἦταν πλάσματα
Φοριχτὰ τὴν ὄψη, ἀληθινά, ποὺ ζοῦσαν.

Κιχλίζοντας τρελὰ στριφογυρίζανε
Σὰν τὶς ξωδιὲς στὸ νεραῖδαχορὸ.
Τὶς σκάλες ἀνεβαίναν μὲ τσιγκῶματα
Ἐκεῖ δυὸ δυὸ κι' ἐδῶ σωρὸ σωρὸ·
Κι' ἄλλες στὴν προσευχὴ μας σταματοῦσαν
Καὶ μὲ γέλιο μᾶς βλέπαν πονηρό.

..

Τ' ἀγέρι τῆς αὐγῆς τὸ θεῖο του ἄρχισε,
Μὰ ἀκόμα ἡ Νύχτα κάθεται κι' ὑφαίνει
Στὸ γιγαντένιον ἀργαλιό, τὸν πέπλο τῆς
Ν' ἀποτελειώσι· Κι' ἦρθε παγωμένη
Στὴ σκέψη μας ἡ θύμητι, πῶ, σύντομα
Τοῦ Ἡλίου ἡ Δικαιοσύνη μᾶς προσμένει.

Τὸ θερηνώδικο ἀγέρι ἀπόξω ἀκούγαμε
Ὅλοῦθε σὰ στοιχειὸ νὰ τριγυρνᾷ;
Ὅμοια μ' ἓναν τρανὸ τροχὸν ἀτσάλينو
Τῇ νιώθαμε τὴν ὥρα νὰ κυλάει·
ὦ θερηνώδικο ἀγέρι! τόσο φταίξαμε,
Ποῦ ἓνα τέτοιο θεοῖδ νὰ μᾶς φυλάει;

Στὸ τέλος εἶδα πιά νὰ ζωγραφίζεται
Πάνω στὸν ἀσπρο τοῖχο, θαμπερῇ,
Τὴν τετραγωνισμένη ἱσκιὰ ἀπ' τὰ κάγκελα,

Στὴν τρισάνιδη κλίνη μου ἀντικρύ,
Κι' ἐνωσα πὰ στὸν κόσμον πὼς κοκκίνισε
Τοῦ Θεοῦ κάπου ἡ μέρα ἡ φοβερή.

* *

Στις ἔξι ἡ ὥρα τὰ κελλιά σαρώσαμε,
Κι' ὅλοι λουφάξαν πάλι στὶς ἐφτά·
Μὰ ὅλην τὴ φυλακή, θαρροῦσες, γέμιζαν
Κάποιας τρανῆς φτερούγας τὰ βουητά·
Γιατὶ 'χε μέσα φτάσει ὁ Χάρος ὁ Ἄρχοντας
Κι' ἀρχίνησε τὸ θῦμα νὰ ζητᾷ.

Δὲν πῆγαινε καβάλα σ' ἄσπρον ἄτι
Κι' οὔτε πορφύρα ἐφόρει βασιλιά·
Γιὰ τὴν κρεμάλα φτάνει μιὰ σανίδα
Καὶ τρεῖς πῆγες σκοινὶ γιὰ μιὰ θελιά·
Κι' ἔτσι τὴν ντροπερὴ τριχιά κρατῶντας
Μπῆκε γιὰ τὴν κρυφὴ του τὴ δουλιά.

* *

Σὰ στρατοκόποι πού τὴ νύχτα βρέθηκαν
Σὲ φλομωμένο βάλτο πλανημένοι,
Μιὰ προσευχὴ νὰ εἰποῦμε δὲν τολμούσαμε,
Κι' ἔμεν' ἡ ἀνάσα μέσα μας πνιγμένη·
Κάτι ἦταν πεθαμένο μὲς στὰ στήθη μας,
Κι' ἦταν ἡ Ἑλπίδα πού ἦταν πεθαμένη.

Γιατὶ τοῦ Ἀνθρώπου ὁ Νόμος πάει τὸ δρόμο του
καὶ δὲ μεριάζει, οὔτε γνωρίζει χάρη·
Χτυπᾷ τὸ δυνατό καὶ τὸν ἀδύνατο,
Κι' ἔχει βαρὺ, θανατικὸ ποδάρι·
Ἀπαίσιος πατροκτόνος! Μὲς στὰ νύχια του
Κι' αὐτὸ τὸ δυνατό τολμάει νὰ παρῇ!

* *

Τὸ χτύπο τῶν ὀχτῶ ὅλοι καρτερούσαμε·
Κάθε γλώσσ' ἀπὸ δίψα ἦταν πηχτή·
Τὶ ὁ χτύπος τῶν ὀχτῶ εἶν' τῆς Μοῖρας χτύπημα
Γιὰ ὅποιο μαῦρο θνητὸ καταρραστῇ,
Καὶ μιὰ θελιάν ἡ Μοῖρα πάντα πρόχειρη
Καὶ γιὰ καλοὺς καὶ γιὰ κακοὺς κρατεῖ.

Τίποτ' ἄλλο δὲν εἶχαμε νὰ κάνουμε·
Τὸ σύνθημα προσμέναμε νάρθει·
Σὰν ἔρημα λιθάρια σὲ ξερότοπο
Καθόμαστε βουβοὶ καὶ θλιβεροί·
Μὰ γοργὰ καὶ βαριά ἡ καρδιά μας χτύπαγε.
Ὅπως τρελὸς σὲ τύμπανο βαρεῖ!

* *

Ξάφνου τριγύρω τὸν ἀέρα τάραξε
Τοῦ ρολογιοῦ 'νας χτύπος τρανταχτός,
Κι' ἀπὸ τὴ φυλακὴ μας μιᾶς ἀνήμπορης
Ἀπελπισιάς σηκώθη ὁ στεναγμός,

Ὅπως ξυπνᾷ ἀπ' τὸν ὕπνον τὸ βουρκότοπο
Ἐξόριστον λεπροῦ παραδαρμός.

Κι' ὅπως κανένας πράματα φοριτότατα
Μὲς στοῦ δνείρου τὸ κρύσταλλο θωρεῖ,
Στὴ μαυρισμένη σκαλωσιὰ ἀγνανιέψαμε
Τὴν τριχιά πού κρεμόταν γλιστερή,
Καὶ τὴ δέηση ἀγκικήσαμε πὺ πνίγηκε
Σὲ μιὰ κραυγὴ θανάτου τρομερή.

Κι' ὅλη τὴν ἄγρια ὁδύνη πού ἔτσι ρέκαζε,
Καὶ τοῦ μετανοιωμοῦ τὴ συφορά,
Καὶ τὸν ψυχρὸ καὶ ματωμένον ἰδρωτά,
Κανὲν δὲν ἔνωσε ὅσο ἐγὼ πικρά·
Γιατὶ ὁποῖος μιὰ ζωὴ δὲ ξεῖ μονάχα,
Πεθαίνει πιότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ.

(Ἀκολουθεῖ)

JEAN MORÉAS

CANTILÉNES

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Τὰκ τούκ, τὰκ-τούκ, καρφώνει βιαστικὸς
Τὰκ-τούκ, νεκροκρεβάτια ὁ μαραγκός.

«Καλὲ τεχνίτη καὶ μάστορά μου,
Ἀπὸ καρύδι γι' ἀπὸ ἐλάτι,
Κόψε μεγάλο νεκροκρεβάτι,
Νὰ βάλω μέσα τὸν ἔρωτά μου».

Τὰκ-τούκ, τὰκ-τούκ, καρφώνει βιαστικὸς
Τὰκ-τούκ, νεκροκρεβάτια ὁ μαραγκός.

«Νᾶναι στρωμένο κι' ἀπ' ἄσπρα ἀτλάζια
Σὰν τὰ δοντάκια τῆς στ' ὠραῖο στόμα,
Καὶ νᾶχη φιλόγκους μ' ἐκεῖ τὸ χρῶμα
Ποῦχουν τὰ μάτια τῆς τὰ γαλάζια».

Τὰκ-τούκ, τὰκ-τούκ, καρφώνει βιαστικὸς
Τὰκ-τούκ, νεκροκρεβάτια ὁ μαραγκός.

«Κεῖ κάτω, κάτω, κοντὰ στὸ ρέμα
Κάτω ἀπ' τὸν πλάτανο κι' ἀπὸ τὰ βᾶγια,
«Κούκου!» σὰν ἔκανε ἡ κουκουβάγια
Ἄλλος τὴ φίλησε, δὲν εἶναι ψέμα».

Τὰκ-κούκ, τὰκ-τούκ καρφώνει βιαστικὸς
Τὰκ-τούκ, νεκροκρεβάτια ὁ μαραγκός.

«Καλὲ τεχνίτη καὶ μάστορά μου,
Ἀπὸ καρύδι γι' ἀπὸ ἐλάτι,
Κόψε μεγάλο νεκροκρεβάτι
Νὰ βάλω μέσα τὸν ἔρωτά μου».

Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ